

DE HUIS GENOOT

THRILLER

Drie vrouwen:
een vermoord, een vermist,
een verdacht

SARAH BAILEY

INKIJKEXEMPLAAR

De huisgenoot

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

SARAH BAILEY

DE HUIS GENOOT

Thriller

Vertaald uit het Engels door Ireen Niessen

INKIJKEXEMPLAAR

Voor mijn vrienden (ik prijs me gelukkig)

INKIJKEXEMPLAAR

Zaterdag 8 oktober 2005, vroeg in de ochtend

Door het stof en de verbleekte vogelpoep op de voorruit van haar Mazda slaat Oli Groves de agenten gade die zich hebben verzameld bij de brievenbus van Paradise Street nummer 28 in St Kilda. De agent die net tegen haar heeft staan schreeuwen, een bonenstaak met o-benen, een zwik sproeten en een permanente grijns, staat nu geanimeerd te praten en woest naar het huis te wijzen. Zijn warme adem vormt komische witte wolkjes, maar de gezichtsuitdrukking van zijn collega's blijft ernstig.

'Opzouten!' had hij gesnauwd toen hij Oli op de onderste tree naar de veranda aantrof, waar ze door de voordeur van het huis had staan turen.

Oli's hart gaat tekeer, maar ze weet niet of dat komt door zijn uitbrander of door de MDMA die nog in haar systeem zit. Voordat Bonenstaak haar het zicht belemmerde, had ze de donkere hal in gekeken: meubels op hun kant, het geglinster van glas op de versleten vloerplanken. De ronding van een vrouwenlichaam dat daar naakt lag, met een gapende wond in haar buik. Halfopen ogen die leeg naar de muur staarden.

Oli knijpt haar eigen ogen dicht en knippert een paar keer. Ze schudt haar hoofd en snuft, waarna ze de achteruitkijkspiegel ver stelt om haar haastig aangebrachte make-up te checken. Met haar vingers kamt ze haar lange blonde haar, dat klitterig aanvoelt door de inmiddels mufte haarlak. Het beeld van het dode lichaam staat in haar hersens gegrift. *Kom op, kom op. Beheers je, Oli. Jo vond dit belangrijk, anders had ze je*

niet gebeld. Zij zal ervan uitgaan dat dit iets groots is. Stel dat het een goed verhaal is en jij er verslag van mag doen?

Oli's blik verplaatst zich van het afzetlint, dat Bonenstaak na hun woordenwisseling stevig aan de paal van de houten balustrade heeft bevestigd, via het pad naar het stenen trapje dat naar de veranda en de open voordeur leidt. Het huis zelf ziet er tamelijk onschuldig uit, maar wel een tikje verwaarloosd. De witte buitenbekleding is onderaan vuil geworden en de dakpannen zijn met mos bedekt. Het schrale gazon is onlangs gemaaid, maar de borders zitten vol onkruid. Links van de voordeur staan een paar terracotta potten met fleurige bloemen die in vrolijke trossen over de rand hangen. Er bungelt een dromenvanger in regenboogkleuren achter het glas van vermoedelijk een slaapkamerraam.

Een beweging trekt haar blik terug naar de voordeur. Hoofdinspecteur Gregory Bowman komt in beschermende kleding het huis uit, samen met een jonge vrouw. Oli hapt naar adem. De vrouw zit onder het bloed. Er hangt een deken van de politie om haar schouders, haar lichtbruine haar hangt slap langs haar gezicht en haar voeten zijn in plastic plaats-delicthoesjes gestoken. Ze huilt; de tranen maken het bloed op haar wangen vlekkerig. Bowman gebaart dat ze over de veranda moet lopen, waar ze een paar tellen later wordt afgeschermd door een heg.

Hij praat kort met een vrouw die de speaker van haar mobiele telefoon bedekt om te luisteren; ze brengen hun hoofden dicht naar elkaar toe. Bowman ziet er in het echt veel ouder uit dan op de televisie. Er lopen diepe lijnen over zijn voorhoofd en zijn ongewoon dikke haar heeft de transformatie van vaalgrijs naar sneeuw wit bijna voltooid.

Er arriveren drie mannelijke rechercheurs in burger. Ze duiken onder het afzetlint door en benen doelgericht het pad op, waarbij ze de agenten negeren, inclusief – tot Oli's genoegen – de ijverig ogende Bonenstaak. Isabelle Yardley is nergens te bekennen, wat Oli een rilling van opluchting bezorgt, maar ook een vreemd verlangen om haar nieuwsgierigheid te bevredigen, aan een los draadje te trekken. Het lot te tarten.

Het is verdorie ijskoud. Haar hart bonkt terwijl ze haar handen tegen elkaar wrijft en zowel de verwarming als de radio harder zet. Ze

begint notities te maken in haar boekje en het bloederige lichaam flitst haar gedachten weer binnen. ABC News meldt dat de politie naar een woning in St Kilda is geroepen in verband met de vondst van een lichaam, maar vertelt niet meer dan wat Oli al weet.

Er verschijnen meer agenten, die zich op het gazon verzamelen. Het begint te miezeren en de viezigheid op haar voorruit wordt omgezet in lelijke bruine strepen. Oli's uitzicht begint wazig te worden op het moment dat een grote hand krachtig op het raam aan de bestuurderskant begint te tikken. Van schrik knalt ze met haar rug tegen de stoelleuning.

Dan laat ze het raam zakken en steekt haar middelvinger op naar Robs lachende gezicht.

'Stap maar in, hoor.' Haar lage stem klinkt nog heser dan anders.

'Nee, ik sta hier goed.' Hij tuurt naar het huis. Hij draagt een t-shirt en een spijkerbroek; Oli's ledematen worden geprikkeld door kippenvel. 'Ongelooflijk dat koningin Jo hier niet is.' Rob steekt een sigaret op. 'Die is gek op lijken.'

'Ze is naar een bruiloft buiten de stad.'

'Vreemd idee dat zij vrienden heeft. Maar joh, misschien heb jij straks eindelijk een belangrijk artikel op je naam staan.'

'Misschien.' Oli houdt haar hoofd schuin achterover in een poging zich te concentreren. 'Ik heb het lichaam gezien. Het ligt in de hal.'

Rob lijkt onder de indruk te zijn. 'Uitstekend. Dan ben ik dus niet voor niets zo vroeg mijn bed uit gekomen.'

'En er is daar een meisje op de veranda achter de heg, helemaal bedekt met bloed.'

Rob fluit door zijn tanden. 'Wedden om tien dollar dat het prostituees zijn?'

'Ik heb geen tien dollar. Ik ben blut tot mijn salaris binnenkomt.'

'Dan betaal je me later.'

Ze rolt met haar ogen. 'Jo wil een puik shot van Bowman en iedereen die hier een leidende rol in gaat spelen.'

'En ik ben er weer goed voor.' Rob blaast een kringel rook omhoog.

Oli staart naar een zwart vlekje op de zonneklep en probeert te bedenken wat het kan zijn.

Rob grijnst. 'Lang doorgehaald?'

'Niet echt.' Ze verschuift op haar stoel om een tubetje lippenbalsem uit haar achterzak te halen.

Hij lacht. 'Je ogen zeggen wat anders, partygirl.'

'Ja hoor.' Ze smeert de balsem op haar lippen en duwt de zonneklep naar boven. Er slaat een golf van paniek door haar heen. 'Jo had TJ moeten sturen. Niemand die mij wat gaat vertellen.'

'Nee, met die houding wordt het niks', beaamt Rob, die haar portier met een ruk opentrekt en het raam omhoogdraait. 'Kom, laten we maar vast wat sfeerplaatjes schieten voordat we straks aan de bloederige details toekomen.'

Aan de overkant van de straat stopt een zwarte landrover. Melissa Warren van de *Herald Sun* zit achter het stuur, met haar donkere bob strak om haar scherpe kaaklijn. Rob blijft even stilstaan om twee mensen van het forensisch team die het huis uit lopen te fotograferen, zodat Oli bijna tegen hem aan botst.

De dag lijkt met tegenzin op gang te komen: de hemel blijft somber grijs en de lichte regen is overgegaan in een ijle mist. Oli stopt haar notatieblok onder haar jas.

Het is 6.39 uur. Er is minder dan een uur verstreken sinds het telefoontje van Jo, die haar bevelen toeblofte terwijl Oli de taxichauffeur betaalde en in het slecht verlichte portiek van haar flat naar haar sleutels tastte. Ze had niet eens gedocht, alleen maar haar hoge hakken en jurk verruild voor een schone blouse van haar zus en een broek van het kledingrek. Daarna had ze snel wat parfum op haar polsen gespoten en haar tanden gepoetst. Nu prikt haar tong van de gloeiend hete koffie die ze bij de McDrive heeft gekocht, en ze proeft nog steeds de McMuffin Bacon & Egg die ze naar binnen heeft gewerkt. Er kruipt een zorgwekkende klamheid over haar lichaam, de kater die vat op haar dreigt te krijgen.

Melissa Warren komt bij hen staan en kijkt Oli met onverholen minachting aan, waarna ze haar ogen naar de lucht opslaat alsof het grauwe weer een persoonlijke belediging aan haar adres is. Ze strijkt een onzichtbaar stofje van haar nette jasje en vraagt: 'Waar is Jo?'

Oli recht haar schouders. ‘De stad uit.’

‘Jammer.’ Melissa kijkt verheugd. ‘Dit wordt smeug.’

‘Hoezo?’ Rob laat zijn kauwgom klappen en kijkt verveeld.

‘Nou... Bowman was als eerste ter plekke, dus het moet wel heftig zijn, hoewel de politie zich momenteel natuurlijk sowieso moeilijk kan veroorloven achterover te leunen.’ Melissa somt de recente onopgelooste moordzaken op, ze afvinkend op haar keurig verzorgde vingers. Ze geniet er duidelijk van het middelpunt te zijn en Oli vindt haar openlijke zelfvertrouwen zowel grotesk als fascinerend.

Oli’s hele stageperiode is een aaneenschakeling geweest van mensen als Melissa die met een ontspannen glimlach en panklare antwoorden door het leven paraderen. Oli hoopt dat deze eigenschap zich op een dag op wonderbaarlijke wijze ook in haar zal manifesteren – of dat ze op zijn minst beter zal worden in doen alsof.

‘En’, voegt Melissa eraan toe, ‘een vrouwelijke moordenaar, daar smult het publiek altijd van.’ Ze loopt met assertief klikkende hakken vooruit over het haveloze pad. ‘Succes, jongens!’ roept ze over haar schouder.

‘Die denkt dat ze heel wat voorstelt’, mompelt Rob met opengesperde neusgaten. ‘Jammer van dat gezicht, trouwens.’

Oli werpt hem een blik toe, hoewel ze niet bepaald de neiging heeft om Melissa te verdedigen.

Er arriveren meer verslaggevers, hun gezicht vol verwachting vanwege de moord die mogelijk is gepleegd. Ze lopen met energieke passen door de brede straat, geflankeerd door sjofele persfotografen. De burens uit de omliggende huizen daarentegen komen tevoorschijn met een verwarde blik op hun gezicht. Vanuit de tuin van de naastgelegen woning slaat een jong stel de rechercheurs op het gazon gade. Hun zoontje, een peuter in een wollen truitje en een luier, met rubberlaarsjes aan zijn voeten, mept met een plastic schepje tegen een omgekeerde emmer. Vier oudere dames, een van hen in een perzikkleurige ochtendjas, staan in een groepje op de veranda voor hun huis met elkaar te fluisteren. Een kale man met een tatoeage in zijn nek wiebelt heen en weer op zijn hakken met in zijn armen een verveeld uitzierende cyperse

kat, en een stel van middelbare leeftijd in gymkleding probeert drie pluizige witte hondjes in toom te houden.

In Oli's hoofd beginnen zich woorden te rangschikken. *Gisteravond heeft zich in een huis aan Paradise Street, St Kilda, een vreselijke tragedie afgespeeld. Buurtgenoten waren geschokt te horen dat er een jonge vrouw was vermoord, wier lichaam zaterdagochtend vroeg werd aangetroffen...*

Het geluid van een knallende uitlaat brengt Oli terug naar het heden.

'Bowman is beschikbaar.' Rob gebaart naar het huis.

Haar zenuwen steken de kop weer op. 'Juist ja.'

'Hou vast.' Hij overhandigt haar zijn camera en bindt zijn warrige haar weer in een losse knot in zijn nek. 'Hoe laat moet je inleveren?'

'Jo zei dat ze om negen uur iets wil hebben.'

Hij neemt de camera weer van haar aan. 'Dat lukt je wel. En als bonus is het opgehouden met regenen, zodat ik wat goede foto's kan maken.'

Oli schenkt hem een dankbare glimlach en voegt zich bij de verslaggevers die op Bowman afstevnen. Rondom haar verdringen zich bekende gezichten in een walm van weëig zoete parfumluchtjes vermengd met warme koffieadem. Telefoons pingen met berichtjes. De zon breekt door de wolken en Oli knijpt haar ogen samen, haar pen in de aanslag terwijl de vragen om haar heen ratelen. 'Wie is de bewoner van dit huis?' roept ze te midden van het vragenvuur.

'Stilte, alstublieft.' Bowmans warme bariton eist de aandacht op. Hij zwijgt even en kijkt langzaam van links naar rechts, als een vermoeide oude herdershond die op het punt staat zijn kudde schapen bijeen te drijven. 'Ik ga een korte verklaring geven over wat we hier vanochtend hebben aangetroffen, maar we hebben op dit moment nog zeer weinig informatie, dus ik verwacht dat we op een later tijdstip een persconferentie zullen beleggen. Vanochtend zal ik geen vragen beantwoorden, is dat duidelijk?'

De meute knikt teleurgesteld.

'Er is een jonge vrouw overleden en we beschouwen haar dood als verdacht.' Bowmans donkere stemgeluid blijft aangenaam haken aan het slot van bepaalde woorden.

Door de heg heen vangt Oli een glimp op van de bebloede vrouw met de politiedeken om zich heen gewikkeld.

Er stopt een glanzend blauwe Ford achter Oli's Mazda, precies voor een oprit. Brigadier Isabelle Yardley stapt uit. Meteen is het voor Oli vrijwel onmogelijk om zich te concentreren op wat Bowman zegt. Haar ogen blijven Isabelle volgen.

'We hebben begrepen dat het slachtoffer samen met twee anderen in het huis woonde.' Bowman wacht even en begroet Yardley met een knikje. 'Zij zullen beiden worden verhoord, maar we gaan ervan uit dat er gisteravond meer mensen in de woning aanwezig waren, en ook deze personen zullen we zo snel mogelijk ondervragen.'

Yardley duikt onder het blauw-wit geblokte lint door en loopt zwierig de oprit op. Haar antracietkleurige pak sluit nauw om haar tengere gestalte en de volle krul onderaan haar paardenstaart wiegt als de slinger van een pendule heen en weer. Ze stapt de veranda op en draait zich om, waarna haar doordringende blik op Oli blijft rusten.

Bowmans stem vervaagt tot geruis en Oli's benen trillen. Haar hartslag weerklinkt in haar hoofd. Yardley weigert het oogcontact te verbreken en haar gezicht verraadt geen enkele emotie. De zonnescijjn die zijn opwachting maakt, helpt niet om het klapperen van Oli's tanden te beteugelen. *Weet ze ervan? Ze weet er vast van. Nee, je ziet ze vliegen. Dat zou hij je hebben verteld.*

Oli's zintuigen slaan op hol. De herinneringen stromen door haar heen en ze voelt zowel een intense ontzetting als de bedwelmende gelukzaligheid van gisteravond. Ze is zich er zeer van bewust dat Isabelle Yardley de macht heeft om het allemaal te verpesten, en dat het verlies haar zou ontwrichten. Een verschrikkelijke seconde lang denkt ze dat ze gaat overgeven. Huiverend haalt ze diep adem om zich te herpakken.

'Ik kan nog geen mededelingen doen over de manier waarop deze jonge vrouw om het leven is gekomen,' zegt Bowman, 'maar ik kan bevestigen dat de plaats delict behoorlijk confronterend is en dat we alle zeilen zullen bijzetten om zo snel mogelijk te achterhalen wat er is gebeurd.'

Bowman vouwt zijn armen over elkaar om aan te geven dat hij klaar is. De aanwezige pers roert zich en begint weer vragen te roepen.

Yardley blijft even staan om met de andere chercheurs op de veranda te praten, waarna ze beschermende kleding aantrekt en het huis in verdwijnt. Oli ademt uit.

Dan snerpt er een vertwijfelde kreet door het jachtige rumoer heen. 'Blijf van me af!'

Er worden hoofden omgedraaid en camera's op een huilende corpulente vrouw gericht. Ze strompelt de straat op en probeert zich los te maken uit de greep van een man die haar achternarent en aan haar handtas trekt. Uiteindelijk weet ze te ontsnappen en rent ze tegen het afzetlint aan, dat haar terugslingert. Ze krimpt ineen tot een verwarde massa mens, met haar handen op het betonnen pad gedrukt. 'Mijn kind', roept ze snikkend uit. 'Evelyn, nee.'

De man sjokt naar de vrouw toe, gaat op zijn hurken naast haar zitten en legt zijn handen wat onbeholpen op haar schouders.

'Dit is jouw schuld', gilt ze. 'Jouw schuld!' Nog steeds snikkend klauwt ze met haar vingers naar hem en wurmt zich los.

Yardley komt de veranda weer op, waar ze haar beschermende pak openritst en elegant uit het witte materiaal stapt. Haar gezichtsuitdrukking is kordaat maar meelevend als ze de schreeuwende vrouw ontwaart en over het gazon in haar richting loopt.

De jonge vrouw met de deken om zich heen komt, duidelijk aangeslagen, vanachter de heg tevoorschijn. Meerdere verslaggevers happen naar adem bij het zien van het bloed op haar gezicht en handen.

Yardley staat stil en kijkt heen en weer, van de veranda naar de straat.

'Alex!' De oudere vrouw krabbelt overeind, haar ogen vlammend. 'Wat is er gebeurd? Waar is Evelyn?'

Alex zakt snikkend op haar knieën. 'Het spijt me.' De deken glijdt van haar schouders en onthult een lichtblauwe trui bevlekt met bloed. 'Het spijt me heel erg.'

MOORD OP HUISGENOOT OMGEVEN DOOR GEHEIMZINNIGHEID

Zondag 9 oktober 2005

Door Joanne Cardellini en Oli Groves

De dood van een jonge vrouw uit Melbourne, wier lichaam zaterdagochtend vroeg in haar huurhuis in St Kilda werd ontdekt, wordt omgeven door geheimzinnigheid. Volgens rechercheurs van de afdeling is de 21-jarige Evelyn Stanley in het huis aan Paradise Street vermoord. De doodsoorzaak is niet bekendgemaakt.

Stanley, studente aan de University of Melbourne en aankomend actrice, huurde de woning met twee andere vrouwen. Nicole Horowitz, eveneens 21, is sinds vrijdagavond niet meer gezien. De politie verzoekt iedereen die informatie over de vermiste vrouw heeft om contact op te nemen. Naar verluidt heeft een derde huisgenoot, de 20-jarige Alexandra Riboni, om 3.30 uur een ambulance gebeld, maar het is onbekend of het slachtoffer op dat moment nog in leven was. Riboni werd gisterochtend in voorlopige hechtenis genomen, na een dramatische confrontatie met de ouders van Stanley, om te worden verhoord door de politie. Riboni's partner, Miles Wu, honoursstudent aan de University of Melbourne, was geregeld in het huis aanwezig. Naar wordt aangenomen helpt ook hij de politie bij het onderzoek.

Buren hebben bevestigd dat de drie vrouwen vrijdagavond een feestje gaven in de woning in St Kilda. Ze zouden aan het begin van de avond verschillende verhitte discussies in de achtertuin hebben gehoord. Vrienden van de huisgenoten zeggen dat er tussen hen al weken spanningen broeiden. Eerder zou een ruzie al hebben geleid tot het bekladden van een auto. De computer van mevrouw Stanley zou in beslag zijn genomen,

evenals andere voorwerpen uit het huis, waaronder illegale drugs en mogelijk een wapen.

Rechercheur Isabelle Yardley leidt het onderzoek en heeft bevestigd dat zij en haar collega's momenteel iedereen verhoren die vrijdagavond in de woning was – een groep waartoe onder anderen een docent aan de University of Melbourne behoort. Tijdens een persconferentie op zaterdagmiddag zei brigadier Yardley: 'Er is een jonge vrouw overleden na wat een gezellige avond met haar vrienden had moeten worden, en een andere vrouw wordt vermist. Iedereen die informatie heeft die relevant is voor deze zaak, wordt verzocht zich te melden.'

De moord op mevrouw Stanley voert de druk op die de afdeling moordzaken in Melbourne al ondervindt wegens verschillende onopgeloste zaken, waaronder de verdwijning van dreumes Louise Carter, die in juni werd ontvoerd uit de slaapkamer van haar ouderlijk huis in Malvern, en de moord op twee prostituees, die twee weken geleden op brute wijze zijn aangevallen en wier lichamen zijn gedumpt in een park in St Kilda.